

Hogy könnyűek legyenek a terheitek

L. WHITNEY CLAYTON

a Hetvenek Elnökségéből

A terhek lehetőséget nyújtanak azon erényeink gyakorlására, melyek hozzájárulnak végső tökéletesedésünkhöz.

Sok évvel ezelőtt a perui Cusco szűk, macskaköves utcáin sétáltam hajnalban, fenn az Andok magaslatain. A házak közt egyszer csak megpillantottam egy helybéli férfit. Nem volt épp természetes, mégis egy óriási és nehéz zsákot cipelt a hátán: tűzifa volt benne. A zsák akkorának tűnt, mint maga a férfi. Súlya is biztosan nyomott annyit, mint ő. Egy kötéllel erősítette magához úgy, hogy az egyik hurok a zsák alján, a másik pedig a homlokán futott körbe. A férfi

mindkét oldalról erősen megmarkolta a fejénél lévő kötelet. Egy rongy volt a homlokán, a kötél alatt, hogy az ne vágjon a húsába. A rakománytól megöngörnyedve, lassú, nehézkes léptekkel haladt előre.

A tűzifával a piacra tartott, hogy ott eladja. Egy átlagos napon két-háromszor is fordulhatott, átcipelve a városban a hasonlóan kellemetlen, nehéz terhet.

Az évek múlásával egyre jelentősebbé vált ez az emlék számomra, a férfi képe, ahogy előregörnyedve végigvonszolja terhét az utcákon. Vajon meddig képes ilyen nehéz terheket cipelni?

Az élet mindenféle terheket helyez ránk: vannak köztük könnyebbek, ám vannak szűnni nem akaró, nyomasztó terhek is. Az emberek nap mint nap kínlódnak olyan terhek súlya alatt, melyek próbára teszik a lelküket. *Közülünk is* sokan küszködnek ilyen terhektől. Ezek érzelmileg vagy fizikailag nagyon megterhelők lehetnek. Lehetnek aggasztóak, nyomasztóak és kimerítőek. És talán évekig is elhúzódhatnak.

Általánosságban véve terheink

három forrásból származhatnak. Vannak terhek, melyek annak a világnak a természetes velejárói, melyben most élünk. A betegségek, testi fogyatékoságok, a hurrikánok és földrengések időről időre bekövetkeznek, és nem mi tehetünk rólok. Felkészülhetünk ezekre a katasztrófákra, és néha még tudhatjuk is, hogy bekövetkeznek, de természetes módon életünk során mindannyian szembesülünk ilyen kihívásokkal.

Vannak olyan terhek is, melyeket mások helytelen viselkedése hárít ránk. A bántalmazás és a függőség az ártatlan családtagok számára a legkevésbé sem teszik otthonunkat földi mennyországgá. A bűn, a helytelen hagyományok, az elnyomás és a bűntények jócskán szedik áldozataikat az élet ösvénye mentén. Még a kevésbé komoly vétségek is – mint például a pletyka és a rosszindulat – mély fájdalmat és valódi szenvedést okozhatnak másoknak.

Saját hibáink és hiányosságaink is sok gondot idézhetnek elő, nehéz terheket helyezve a vállunkra. A legfárasztóbb terhel, melyet magunkra veszünk, a bűn terhe. Mindannyian megismertük már azt a lelkiismeretfurdalást és fájdalmat, mely biztos velejárója annak, amikor nem sikerül betartanunk a parancsolatokat.

Nem számít azonban, hogy milyen terhekkal szembesülünk az életben – akár a természeti katasztrófák, akár mások helytelen cselekedetei vagy a saját hibáink miatt – mindannyian egy szerető Mennyei Atya gyermekei vagyunk, aki az Ő örökkévaló terve részeként küldött bennünket a földre, hogy növekedjünk és fejlődjünk. Páratlan, egyéni tapasztalataink pedig segíthetnek felkészülnünk arra, hogy visszatérjünk Hozzá. Gyötrelemeink és sanyargatásaink bármilyen nehezen elviselhetők is, a mennyek szempontjából nézve „csak egy rövid pillanatnyiak; és aztán, ha jól kitart[unk] azokban, Isten fel fog magasztalni [minket] a magasban”¹. Meg kell

tennünk mindent, amit tudunk, hogy „jól” viseljük a terheinket, bármilyen hosszú is legyen az a „rövid pillanat”, amíg cipelnünk kell őket.

A terhek lehetőséget nyújtanak azon erőneink gyakorlására, melyek hozzájárulnak végső tökéletesedésünkhöz. Arra ösztönöznék minket, hogy engedjünk a Szentlélek hívásainak, hogy levetközzük a természetes embert, és szentté váljunk az Úr Krisztus engesztelése által, és olyanok legyünk „mint egy gyermek, engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, telve szeretettel, aki mindazon dolgoknak hajlandó alávetni magát, melyet az Úr jónak lát kiszabni rá, éppen úgy, ahogy egy gyermek veti alá magát az atyjának”². A terhek így áldássá válnak, bár az ilyen áldások gyakran jól álcázzák magukat, ezért sok időnkbe, erőfeszítésünkbe és hitünkbe kerülhet, hogy elfogadjuk és megértsük őket. A következő négy példa segíthet, hogy tisztábban lássunk:

- Először is, Ádámnak azt mondta az Úr, „átkozott lesz [érted] a föld”, ami azt jelenti, hogy ez majd az ő javát szolgálja, és azt is hozzátette, hogy „arcod verejtékével fogsz kenyeret enni”³. A munka egy állandó

teher, ugyanakkor folyamatos áldás is, mely a javunkat szolgálja, hiszen olyan leckékre tanít, melyeket csakis arcunk verejtékével tanulhatunk meg.

- Másodszor, Alma megfigyelte, hogy a szegénység és a „megpróbáltatásai igazán alázatossá tették [a szegényebb zarárnitákat], és készek [voltak] az ige meghallgatására”⁴. Majd hozzátette: „... mivel alázatosságra kényszerültetek, áldottak vagytok”⁵. Gazdasági kihívásaink nekünk is segíthetnek felkészülnünk az Úr igéjének meghallgatására.
- Harmadszor, a köztük lévő „háború rendkívüli hosszúsága miatt” a nefiták és lámániták közül sokan „békétűrők lettek, olyannyira, hogy egészen az alázatosság mélységéig megalázkodtak Isten előtt”⁶. A politikai zavargások, a társadalmi felfordulás és a világ néhány részében a modern gadianton rablók alázatossá tehetnek minket, arra készítve, hogy mennyei menedéket keressünk a társadalmi viharok elől.
- Negyedszer, Joseph Smithnek megmondták, hogy az ellenségei kezétől éveken át elszenvedett szörnyűségek „tapasztalatot adnak

nek[i], és a jav[ára] válnak majd¹⁷. A mások sértései miatti szenvedésünk – még ha fájdalmas is – értékes iskolát jelent viselkedésünk javításához.

Emellett a saját terheink hordozása segíthet kifejleszteni magunkban a mások problémái iránti együttérzést. Pál apostol azt tanította, hogy „egy-más terhét hordozz[uk], és úgy tölts[ük] be a Krisztus törvényét¹⁸. Ennek megfelelően, kereszteleési szövetségeink megkívánják, hogy legyünk „hajlandóak... egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek; igen, és [legyünk] hajlandóak... gyógyolni azokkal, akik gyógyulnak; igen, és megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorulnak¹⁹.”

Ha igyekszünk jobban betartani kereszteleési szövetségeinket, az megkönnyíti a *saját* terheinket és mindazon lelkek terheit is, akiket szolgálunk.¹⁰ Szent földön állnak azok, akik effajta segítséget nyújtanak másoknak. A Szabadító a következő tanításával magyarázta ezt el:

„...mikor láttuk, hogy éhezéte, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítelen voltál és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? És felelvén a király azt mondja majd nékik: Bizony mondom néktek, a mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiai közül, én velem cselekedtetek meg.¹¹”

A Szabadító mindezek által támogatást és erőt ad, és az Ő idejében és a maga módján szabadulást nyújt majd nekünk. Amikor Alma és követői elmenekültek Noé király seregei elől, megalapítottak egy Hélám nevű közösséget. Kezdték megművelni a földet, épületeket építettek, és egyre jobban boldogultak.¹² Aztán a lámániták egy serege figyelmeztetés nélkül rájuk tört, fogságba hurcolta őket, és „senki más

nem tudta őket kiszabadítani, csak az Úr, az ő Istenük¹³. Ez a szabadítás azonban nem történt meg rögtön.

Az ellenség „munkákkal terhelte meg őket, és munkafelügyelőket helyezett föléljük¹⁴. És bár halállal fenyegették őket, ha imádkoznak¹⁵, Alma és népe „kiöntötték [Istennek] a szívüket, és ő ismerte szívük gondolatait¹⁶. Jóságuk és a kereszteleési szövetségük iránti engedelmségük miatt¹⁷ fokozatosan megszabadultak. Az Úr ezt mondta nekik:

„...megkönnyítem a terheket is, melyeket a vállaitokra raktak, hogy még csak nem is érzitek azokat a hátatokon, méghozzá az alatt, míg rabságban vagytok; és ezt azért fogom megtenni, hogy ezentúl tanúként állhassatok nekem, és hogy biztosan tudhassátok, hogy én, az Úristen meglátogatom népemet a megpróbáltatásaikban.

És most lőn, hogy a terhek, melyeket Almára és testvéreire helyeztek, könnyűvé tétettek; igen, az Úr megerősítette őket, hogy könnyen el tudják viselni a terheiket, és ők vidáman és türelmesen vetették alá magukat az Úr minden akaratának.

És lőn, hogy oly nagy volt hitük és türelmük, hogy ismét szólt hozzájuk az Úr szava, mondván: Vigasztalódjatok meg, mert holnap kiszabadítalak beneteket a rabságból.¹⁸”

Isten Fia könyörületes, ezért szabadulást kínál nekünk saját bűneink fogságából, melyek az általunk viselt terhek közül a legnehezebbek közé tartoznak. Engesztelése során szenvedett „a test szerint, hogy magára vehesse népe bűneit, hogy szabadításának hatalma szerint eltörölhesse a vétkeiket¹⁹. Krisztus „mindenkéért el-szenvedt[e] ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek²⁰. Amikor megbánjuk bűneinket és betartjuk a parancsolatokat, olyan megkönnyebbülést kaphat lelkünk a terhek alól, melyet csakis a Szabadító képes megadni, hiszen „aki bűnbánatot tart, az biztosan irgalmat talál²¹.”

Gyakran felidéztem magamban azt a perui férfit, aki küszködve és meggörnyedve cipelte a tűzifával megrakott hatalmas zsákot. Számomra ő jelképez mindannyiunkat, amint az élet terheivel küszködünk. Tudom, hogy ha betartjuk Isten parancsolatait és a szövetségeinket, akkor Ő segít a terheink cipelésében. Megerősít bennünket. Ha bűnbánatot tartunk, akkor megbocsát nekünk, és megáld minket lelki békével és örömmel.²² Vidáman és türelemmel vessük hát alá magunkat az Úr minden akaratának. Ezért imádkozom Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. T&Sz 121:7–8.
2. Móziás 3:19.
3. Mózes 4:23, 25.
4. Alma 32:6.
5. Alma 32:13.
6. Alma 62:41.
7. T&Sz 122:7.
8. Galátziabeliek 6:2.
9. Móziás 18:8–9.
10. Lásd Máté 10:39; 11:28–30; Móziás 2:22.
11. Lásd Máté 25:35–40.
12. Lásd Móziás 23:5, 19–20.
13. Lásd Móziás 23:23–26.
14. Móziás 24:9.
15. Lásd Móziás 24:10–11.
16. Móziás 24:12.
17. Lásd Móziás 18:8–10; 24:13.
18. Móziás 24:14–16.
19. Alma 7:13.
20. T&Sz 19:16.
21. Alma 32:13.
22. Lásd Móziás 4:3; Alma 36:19–21.